

Ketil Bjørnstad / Diana Leesalu

Muusikale

(Til musikken)

Norra keelest tõlkinud **Elvi Lumet**

Teose esitusõigusi vahendab Eesti Teatri Agentuur.

Tallinna Linnateater

Lai 23, Tallinn 10133
linnateater.ee

facebook.com/linnateater
twitter.com/linnateater
instagram.com/linnateater

Kavalehe koostas Triin Sinissaar,
kujundas Katre Rohumaa,
fotod proovist Siim Vahur

Lavastaja	Diana Leesalu
Kunstnik	Kristjan Suits
Valguskunstnik	Emil Kallas
Muusikaline kujundus	Veiko Tubin
Arranžeringud	Rasmus Puur
Lauluõpetaja	Riina Roose
Liikumisjuht	Oliver Reimann

Etenduse juht	Anna Brit Vetsa
----------------------	------------------------

Esietendus 5. novembril 2021
Salme Kultuurikeskuse väikesel laval
Etendus on kahes vaatuses.

Tallinna Linnateater tänab
Tallinna Muusikakeskkooli ja Theodor Teppo
erialaõpetajat Age Juurikat.

Teatri peanäitejuht: **Uku Uusberg**
Teatri direktor: **Mihkel Kübar**

Osades:

Aksel Vinding	Sander Roosimägi (külalisena) ja Theodor Teppo (külalisena)
Åse Vinding, Aksli ema	Hele Kõrve
Hjalmar Vinding, Aksli isa	Allan Noormets
Cathrine Vinding, Aksli õde	Sandra Uusberg
Oscar Synnestvedt, klaveriõpetaja	Andres Raag või Egon Nuter
Rebecca Frost	Hele Palumaa
Margrethe Irene Floed	Maris Nõlvak
Ferdinand Fjord	Simo Andre Kadastu
Anja Skoog	Kristiin Räägel või Helo Kaplinski (külalisena)
Bror Skoog, Anja isa	Alo Kõrve
Marianne Skoog, Anja ema	Kristiin Räägel või Helo Kaplinski (külalisena)
Selma Lynge, klaveriõpetaja	Evelin Võigemast

KETIL BJØRNSTAD, MUUSIKUST KIRJANIK JA KIRJANIKUST MUUSIK

„Tuleb püüda tegutseda nii pühendunult, nii sügavalt ja isetult moraalsel alustel, kui vähegi võimalik – maailmas, mis areneb kiiresti üha materialistlikuma ja egoistlikuma käitumise suunas. Loomingu abiga saame inimestele meelde tuletada, et raha, kuulsus ja positsioon ei ole elus alati peamised,“ kirjeldab oma elufilosoofiat norra klaverikunstnik, helilooja ja kirjanik Ketil Bjørnstad.

Bjørnstadi loometee muudab huvitavaks tõsiasi, et ta on saavutanud tähelepanuväärset edu paralleelselt kahes vägagi erinevas kultuurivaldkonnas. Tegemist on rahvusvaheliselt tunnustatud jazzpianisti ja heliloojaga, kes on välja andnud ligi seitsekümmend CD-plaati, ning samal ajal on ta kirjutanud pea kolmkümmend raamatut, nende hulgas luulekogusid, romaane ja biograafiaid, lisaks veel ka näidendeid ning muusika- ja kirjanduskriitikat.

Ketil Bjørnstad sündis 25. aprillil 1952 Oslos. Tema muusikaanne ilmutas end varakult ja ta õppis klassikalist klaverit selliste mõjukate õpetajate käe all nagu Amalie Christie ja professor Robert

Ketil Bjørnstad

Riefling. Teismelisena pälvis ta kaks korda üleriikliku noore klaverikunstniku preemia ning täiendas end Londonis ja Pariisis. Bjørnstad debüteeris kontsertpianistina 16-aastaselt, esitades koos Oslo Filharmooniaorkestriga Béla Bartóki kolmanda klaverikontserdi. Edasistel aastatel pöördus ta aga jazzi ja rocki poole, tehes koostööd mitmete Norra tippmuusikutega.

1972. aastal avaldas Bjørnstad esimese luulekogu ja 1973. aastal esimese albumi oma muusikaga. 1998. aastal määrati talle mainekas Riksmåli (norra kirjakeele) kirjandusauhind romaani „Nåde“ („Arm“) eest, samuti on ta pälvinud Spellemani muusikaauhinna ehk Norra Grammy. Tema raamatuid on tõlgitud paarikümnesse maailma keelde ning ta on andnud kontserte nii Euroopas kui ka Ameerikas ja Aasias, samuti osalenud paljudel kirjandus- ja muusikafestivalidel üle maailma. Bjørnstad on kirjutanud filmimuusikat tuntud režissööride jaoks nagu Jean-Luc Godard, Ken Loach jt. 2012. aasta kevadel viibis Bjørnstad festivali HeadRead kutsel Tallinnas ja andis Mustpeade majas soolokontserdi.

Ketil Bjørnstadi raamatutest on Elvi Lumet tõlkinud eesti keelde biograafiad „Ballaad g-moll: romaan Edvard Griegist“ (Eesti Raamat, 2001) ja „Liv Ullmann – elujooned“ (Eesti Raamat, 2007) ning kaks ilukirjanduslikku teost, pianist Aksel Vindingu elust kõnelevasse triloogiasse kuuluvad romaanid „Muusikale“ (NyNorden, 2012) ja „Jõgi“ (NyNorden, 2015).

Aksel Vindingu juurde, kes on väljamõeldud karakter, aga keda võib pidada teatud määral autori *alter ego*'ks, jõudis Bjørnstad oma karjääri hilisemas järgus. „Muusikale“ ilmus norra keeles 2004. aastal, „Jõgi“ 2007. aastal ja seni eesti keelde tõlkimata „Damen i Dalen“ („Daam orus“) 2009. aastal. Lisaks kodumaale kujunes see triloogia Bjørnstadi kirjanduslikuks läbimurdeks mitmetes Euroopa suurriikides nagu näiteks Saksamaa või Prantsusmaa, viimases pärjati teda 2008. aastal kirjastuse Le Livre de Poche lugejaauhinnaga.

„Suhtusin alati skeptiliselt võimalusse kasutada oma kirjutistes viiteid muusikale, sest ma ei tahtnud asja enda jaoks liiga lihtsaks muuta,“ rääkis Bjørnstad intervjuus väljaandele Jazzdimensions. „Ma olen rõõmus, et ootasin nii palju aastaid, enne kui otsustasin kasutada muusikat ja oma isiklikke kogemusi Vindingu-triloogia loomiseks. Mul oli tekkinud piisav distants, mis mängis suurt rolli, sest see teema oli mulle väga lähedane.“

Sellegipoolest ei tohiks romaani võtta kui kirjaniku autobiograafiat. „Minu ema ei hukkunud Lysakeri jões,“ kinnitas Bjørnstad. „Aga ma elasin samal tänaval mis Aksel Vinding ja osalesin samal konkursil. Tegelikul olen ma võtnud suures osas aluseks keskkonna, mis mind tol ajal ümbritses, aga ma ei ole loonud ühtegi sellist tegelaskuju, kelles keegi võiks ennast ära tunda. /---/ Camus väitis kunagi, et iga autor peaks kirjutama sellest, mida ta on ise läbi elanud, ja mingis mõttes olen temaga

nõus. See ei tähenda, nagu sa peaksid kirjutama autobiograafiat. Kuid sul tuleb kirjutada tõeliste tunnete ja teadmiseга selle kohta, mida sa kirjeldata püüad.“

„Kõige olulisem oli ehk näidata, kui haavatavad me noores eas oleme,“ kommenteeris Bjørnstad oma Vindingu-triloogiat. „Kui me sõltume autoriteetidest, kelle osas meil pole tegelikult aimugi, kas neil on sügaval sisimas õigus või nad eksivad. Kui meie ees seisab nii palju valikuid ja igaüks neist võib määrata kogu meie elu. Samuti oli minu jaoks tähtis püüd näidata, kui olulist rolli võib ellujäämises mängida kunst.“ Autor väidab, et üldiselt on muusika teda kirjutamise juures harva otseselt inspireerinud, aga Aksel Vindingust kirjutades oli see nii.

Bjørnstad on andnud välja ka kahest CD-plaadist koosneva kogumiku „Vindingu muusika“, mis on osaliselt komponeeritud samaaegselt raamatu kirjutamisega. Stuudiosse minnes ei püüdnud ta enda väitel liiga palju ette mõelda, vaid improviseerida selles erilises õhkkonnas, mis tekib, kui muusik on üksi koos oma instrumendiga. Sealt võrsunud lugude meeleolu kajastab romaani meeleolu.

2012. aastal Tallinnas viibides sõnastas Bjørnstad kultuurilehes Sirp ilmunud intervjuus järgmiselt oma muusikalise kredo, mis on ilmselt laiendatav tema loomingulisele teekonnale üldiselt: „Kõige keerulisem element muusikas – meloodia – on

mulle alati olnud kõige olulisem. Ja teiseks: muusika ei ole mood, nii nagu maalikunst ei ole disain. Iga artist peaks kuulama oma sisehäält. Kõige tähtsam on keskenduda sellele, mida sa tõeliselt tahad teha, ning mitte sellele, mida sinult oodatakse.“

THEODOR TEPPO EI KUJUTA ETTE OMA ELU ILMA KLAVERITA

Noore pianisti Theodor Teppoga vestles ja jutuajamise kirjutas üles Triin Sinissaar. Kohtumine toimus 7. oktoobril 2021.

Theodor, palun tutvusta end alustuseks paari sõnaga. Ma tean, et oled pärit suurest perest, mille kõik liikmed tegelevad muusikaga, aga kuidas tuli sinu ellu just klaver?

Õpin praegu Tallinna Muusikakeskkoolis, 11. klassis. Olen 17-aastane, nii et umbes sama vana kui minu tegelane selles lavastuses. Klaverini jõudmine on olnud hästi loomulik. Kuna mu ema [klaveriõpetaja Eva Teppo – toim] ja mitu venda mängivad samuti klaverit, ei olnud see suvaline pähe turgatanud mõte, vaid pere on seda soosinud. Mingis vanuses, kui hakkasin juba rohkem ise mõtlema, kaalusin küll erinevaid variante. Ema, kes oli minu esimene klaveriõpetaja ja kellega me alguses mängisime väga palju koos, ütles samuti, et kui mul peaks olema ükskõik milliseid muid huvisid, siis maailmas on ka palju teisi valikuid, aga olen ikkagi jäänud väga kindlalt klaveri juurde.

Kas suudaksid kujutleda oma elu ilma muusikata?

Mul on olnud päris julgeid unistusi, mis ei ole otsestelt muusikaga seotud, aga iga kord, kui ma olen üritanud pikemalt ette mõelda, kujutleda näiteks, et ma enam üldse klaveri taha ei jõuaks, siis ... Mul ei ole alati olnud ambitsioonikat unistust soolopianisti karjäärist, igal pool esinemisest, suurema osa ajast on mulle lihtsalt väga meeldinud klaverit mängida, kasvõi omaette. Ja ilma selleta ei kujuta ma elu eriti ette.

Arthur Rubinstein, üks maailma tuntumaid pianiste, olevat öelnud, et ta ei harjuta kunagi rohkem kui kaks-kolm tundi päevas, sest elus on nii palju muud huvitavat teha. Samas on neid, kes ütlevad, et tuleb harjutada kaheksa või rohkemgi tundi päevas. Kus on sinu meelest see õige mõõt?

Ma arvan, et inimesed on väga erinevad, aga Rubinsteini sõnades on kindlasti iva sees, ma saan aru, miks ta nii ütles. Ma ei ole lähedalt tuttav kellegagi, kes harjutaks kaheksa tundi päevas, kuigi tean, et neid on palju. Meil Eestiski on suuri pianiste, kes on elus läbivalt iga päev väga intensiivselt harjutanud. Aga Rubinstein pidas ilmselt silmas seda, et kui sa ei jõua päeva jooksul mitte millegi muuga tegeleda, siis ei jää sellesse, mida sa klaveri taga teed, enam elu sisse.

Siis ei oleks sul ka kogemusi, mida hiljem oma mängu panna?

Jah, ja need ei pea olema erilised kogemused, võib kasvõi lihtsalt korra pikali visata ja elu üle mõtiskleda. Sellised asjad annavad ka mängule mõtte. Võib ka olla, et mõni inimene suudab mõelda harjutades. Kui keegi istubki kaksteist tundi päevas klaveri taga, ei harjuta ta ilmselt terve selle aja raskeid tehnilisi kohti, vaid see ongi tema jaoks mõtlemise aeg. Ma olen kuulnud ka sellistest pianistidest.

Tänapäeval on noortel inimestel elus nii palju teisi ahvatlusi, igasugused ekraanid, arvutimängud jne. Kas sa pead motiveerima ennast harjutama? Või on nii, et kui ühel hetkel on inimeses see „kröks“ ära käinud, siis ei pea ennast enam sundima?

Jaa, ahvatlustele vastu panemine on minu jaoks küll palju lihtsamaks läinud. Nooremana oli mingi aeg väga raske, võis minna mitu päeva järjest, kus ma ei harjutanud kordagi sellepärast, et ma tahtsin, vaid sellepärast, et ma teadsin, et erialatund on kohekohe tulekul. Üks hullemaid asju on minna tundi ilma harjutamata – piinlik on õpetaja ees, piinlik on enda ees. Aga ahvatluste puhul on kõige parem mõelda lihtsalt selle peale, mis on sulle pikas perspektiivis kõige tähtsam.

Björnstadi teoses räägitakse pianistide konkursidest ja nendega kaasnevast pingest, samuti konkurentsist, mis noorte muusikute vahel valitseb. Ka sina oled osalenud nii Eesti-sisestel kui rahvusvahelistel konkurssidel ja olnud neil sageli võidukas. Kas see, mida Björnstad kirjeldab, on sulle tuttav? Kas tema kirjeldatud maailm on sinu jaoks usutav?

Jaa, minevikus on olnud väga palju selliseid hetki, kus ma pean konkursile minnes ennast korrale kutsuma, et ma ei mõtleks liialt inimeste peale, kes koos minuga mängivad, ega inimestele, kes on saalis. Eriti keeruline on väiksematel konkurssidel, kus lood ei ole nii rasked ja kava ei ole kuigi pikk, siis mõtlen lihtsalt selle hetke peale, kui kõik on juba läbi. Muidugi huvitab mind, mis koha ma saan, seda küll. Nii detailselt, nagu selle loo peategelane – raamatus on kirjeldatud, mida ta tunneb enne lavale minekut või siis, kui konkurent mängib – pole ma ise kunagi mõelnud.

Ma ei ole kindel, kui palju päris elus võiks juhtuda midagi nii draamatilist nagu Björnstadi teoses, et konkursil osaleb äkki keegi, kelle kohta ei teata, et ta üldse klaverit mängiks.

Seal kirjeldatud konkursi formaat ei ole päris selline, millega mina tuttav olen, aga kes teab, võib-olla on see tavaline näiteks Norras, kus loo tegevus toimub. Eestis ei korraldata eriti konkursse, kus oleks täiesti vaba kava, ehk siis mängitaks abso-

luutselt erinevaid asju. Raamatus, samuti meie lavastuses, esitab iga tegelane ühe loo, mis on kõik väga erineva karakteriga. Üldiselt on suurematel konkurssidel ikka ette antud, millest kava peaks koosnema. Võib-olla ainus asi, mida minu meelest ei saa tegelikus elus juhtuda, on see, et toimub nii suur konkurss, kus kaalul on osalejate tulevik ja võimalikud pakkumised esinemisteks, aga igaüks mängib ainult ühe loo. Kuid üldiselt tundub „Muusikale“ mulle vägagi realistlik, mis ilmselt tuleneb sellest, et Bjørnstad on ise sellises maailmas elanud.

Kas on võimalik, et üksainus konkurss võib otsustada noore muusiku kogu tuleviku?

Jah, selliseid konkursse on olemas, mis määravad paljuski, kuidas kellelgi edaspidi hakkab minema. Mitmed tänapäeva muusikud, kuulsad pianistid on seda öelnud. Kuulsin näiteks intervjuud Krystian Zimermaniga, kes võitis 1975. aastal ühe Chopini konkursi – ta rääkis, et ta elu muutus päevapealt, järsku tulid pakkumised mängida erinevate orkestritega üle terve maailma. Muidugi ei tähenda see, et selle inimese võimed muutuvad ainsa hetkega nii palju paremaks, selle taga on töö, see raske aeg, kus sa ei tohi mõelda selle peale, mis tuleb või millal sa saad oma võimeid näidata. Peab ennast pidevalt motiveerima, tööga lõpuni minema ja mõtlema selle peale, kelle jaoks sa seda teed.

On üks omamoodi humoorikaks klišeeks kujunenud küsimus, mida näitlejatele ikka aeg-ajalt esitatakse, et kuidas neile tekst pähe jääb. Aga kõrvalseisja jaoks tundub see tõepoolest pea võimatu ülesandena. Samavõrra müstiline tundub vähikule see, kuidas pianist suudab mängida terve pika teose peast.

Mina võin öelda, et mul oli sama küsimus, kui ma läksin meie lavastuse esimesse proovi ja Diana Leesalu andis mulle selle paksu tekstiraamatu. Alles nüüd päris hiljuti sain aru, et see, mida me teeme, on päris sarnane. Kõik seosed ja elulisus, mis seal sees on, aitavad teksti meelde jätta. Näitlejad ei ütle tegelikult ju alati üks-ühele samu sõnu, sest tähtis on sisu, mitte sõnade täpne järjekord. Muusikas, eriti klassikalises muusikas on muidugi teksti täpsus väga tähtis, see on austusest helilooja vastu. Aga sarnane on see, et tekst lihtsalt jääb pähe, sest esiteks on harjutamise protsess nii keeruline, nii aeglane ja pikk, et noodid kinnistuvad mällu enne, kui muusik üldse jõuab sisulise poole kätte saada. Noodid ei ole seal enam see raske osa. Ja muidugi on olemas muusikateooria, mida kõik muusikud koolis õpivad, see aitab luua seoseid, mis lõppude lõpuks teevad teksti õppimise võrdlemisi lihtsaks.

Teatritegemine on sinu jaoks uus kogemus, kuidas oled truppi sisse elanud?

Sisseelamine on olnud erakordselt lihtne. Kui ma augustis sain lavastaja käest meili, kus oli kirjas, kes lavastuses mängivad ja mis osades, olin parajasti maakodus. Olin oma kõige mõnusamas puhkeelemendis ja siis järsku nägin neid nimesid. Kohe tulid silme ette rollid, milles ma olen neid inimesi näinud – filmides, sarjades, teatrilavastustes. Kui ma siis üritasin ette kujutada, et hakkan koos nendega päriselt proovi tegema, tuli heas mõttes hirm peale. Aukartus. Aga kui ma paar nädalat hiljem esimesse proovi läksin, olid kõik nii soojad ja sõbralikud, olime kohe sina peal ja sisseelamine läks palju lihtsamalt, kui ma arvasin.

Millisena näed oma tulevikku?

Ma olen selle peale hästi palju mõelnud, aga üks elu näitab. Kõige tõenäolisem on, et üritan sisse saada meie enda Eesti Muusika- ja Teatriakadeemiasse. Kas minna mingil hetkel kuhugi välismaale, sõltub sellest, mis võimalused minuvanustele on, kui kord üliõpilaseks saan. Mul on tegelikult detailsed unistused selle kohta, mida mängida, ma tean, millise repertuaari tahan kindlasti läbida, aga seda, kus ja kelle juures õppida, tuleb veel vaadata.

Kui saladus ei ole, millise helilooja teosed need on, mida tahaksid kindlasti mängida?

Mul on üsna lai muusikamaitse, ühte lemmikheliloojat ei ole, aga on omad lemmikud erinevatest ajastutest – barokist näiteks Bach, varajasest romantismist on minu jaoks kõige võluvamad Beethoven ja Chopin, kui minna 20. sajandisse, siis Prokofjev, veidi enne teda Rahmaninov. Nüüd ma muidugi nimetasin suures osas heliloojaid, kes on kõige tuntumad just oma klaveriteoste poolest, aga nad on minu jaoks tõesti kõige hingelähedasemad ja neilt pärinevad mu lemmikteosed, mida tahaksin mängida.

HELISTIKE VÄRVID

**Katkend Ketil Bjørnstadi romaanist „Jögi“,
tõlkinud Elvi Lumet**

Helistikel on kindlasti värvid, mõtlen ma, kui jään veel mõneks minutiks niinimetatud Beethoveni toolile istuma. Koos võivad need muutuda maali- deks, aga mida tahab maalikunstnik väljendada?

C-duur on valge nagu lumi, nagu Beethoveni esimene klaverikontsert, nagu Cathrine nahk kevadel.

Des-duur on kollane nagu rohi pärast talve, nagu Marianne Skoogi juuksed.

D-moll on veel kollasem. Nagu sügisene lehestik.

Es-duur on valkjashall ja läbipaistev nagu vesi.

E-moll on hallim, nagu lumi märtsis või nagu meri pilvede all.

F-duur on pruun nagu viljapõllud augustis.

Fis-moll on mitmevärviline nagu liblikad vihmas.

G-duur on sinine nagu taevarand päikeselisel päeval.

As-duur on kahvatupunane nagu Anja huulte värv.

A-duur on sügavpunane nagu Itaalia tellis-

majad või nagu Selma Lynges värvitud huuled.

B-moll on valkjaspruun nagu liiv.

B-duur on nagu võilill.

H-moll on pruunikashall nagu puutüved Anja toa akna taga.

Lavastuses kasutatud muusika

Johann Sebastian Bach

Prelüüd C-duur, HTK I osa

Ludwig van Beethoven

„Kuupaistesonaat“

Sonaat nr 19 g-moll, *op.* 49

Frédéric Chopin

„Revolutsiooniline etüüd“, *op.* 10 nr 12 c-moll

Etüüd c-moll, *op.* 25 nr 12

Nokturn cis-moll, *op. post.*, Rasmus Puuri
arranžeerim

Fantaasia-eksprompt cis-moll, *op.* 66

Ballaad nr 2 F-duur, *op.* 38

Pjotr Tšaikovski

„Nata-valss“, pala nr 4 tsüklist „Kuu pala“

Claude Debussy

„Clair de lune“

Sergei Rahmaninov

Prelüüd g-moll, *op.* 23 nr 5

Maurice Ravel

Klaverikontsert G-duur, II osa

Leroy Anderson / Mitchell Parish

„Sleigh Ride“, Rasmus Puuri arranžeerim

Thelonius Monk

„Round Midnight“

Sonny Bono

„The Beat Goes on“, Rasmus Puuri arranžeerim

„Bang Bang (My Baby Shot Me Down)“,

Rasmus Puuri arranžeerim

Lavastuses on kasutatud ka

Veiko Tubina loodud originaalmuusikat.

Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Etendusteenistuse juht Marti Tärn

Dekoratsioonid Pärtel Tall, Roman Kuznetsov,
Airi Look, Sven-Tõnis Puskar, Grete Saluste,
Urmaz Sepp, Rene Vernik

Kostüümid Moonika Lausvee, Jaana Leib,
Evi Lidenburg, Airiin Saar, Tiina Uiho

Heli Karl Erik Laas, Aleksandra Koel-Tsupsman,
Rudolf Paul Korp, Arbo Maran, Indrek Tiisel,
Lauri Urb

Valgus Emil Kallas, Jürgen Jaam, Neeme Jõe,
Fredri Karu, Chris Kirsimäe, Margus Sepman

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Margus Mänd,
Liisa Tetsmann, Teele-Liis Tiidor

Grimm Anu Konze, Heldi Aun-Trepp, Enda
Karimõisa, Annifrid Muda, Marika Paesalu

Riietajad ja kostüümide hooldajad
Anneli Kõrvel, Õnne Meronen, Maris Mihašova,
Küllli Pavelson, Eha Vetevoog

Lava Ando Tammsaar, Ilmar Aru, Taavet
Borovkov, Rein Jurna, Jaak Kaljurand, Jaan
Kaljurand, Jarko Rahnel, Jasper Roost, Ingvar Uski

Teatri peanäitejuht: Uku Uusberg

Teatri direktor: Mihkel Kübar

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuri- ja Spordiamet

Kultuuriministeerium

Eesti Kultuurkapital

Hooaja peatoetaja Utilitas

Suurtoetajad Espak, Nordecon,
Premia Tallinna Külmoone, Synlab

Toetajad ABC Motors, Advokaadibüroo COBALT,
BABÉ, Dr. Hauschka, Euronics, Igepa,
LM Keskus OÜ / FOODMOOD,
Medicum, MyFitness, Pariisi Vesi,
OÜ Pro Beauté, Ühisteenused

Publikut kostitavad Paulig, Fazer Eesti,
Marmiton, Reval Kondiiter

Tallinna Linnateater tänab Madis Vörklaeva.

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva
Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks
on toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada
teatri loomingulist kollektiivi.

**Annetusi Leida Rammo
Linnateatri fondile saab teha:**

Saaja: Sihtasutus Eesti
Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347
SWEDBANK

Selgitus: Annetus Leida Rammo
Linnateatri fondi

